

23. Jan. 1843

FAKTA

Dato:

23. Jan. 1843

Sidetæl:

Dagbog A, side 123-124

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 138-139;

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af

et liv. Johan Thomas Lundbye –

Dagbøger om tro, skæbne, kunst og

kærlighed, København 2018, s. 147-

148

TRANSSKRIFTION

23 Jan.

Hvor kunde jeg skrive de stygge Ord paa den forrige Side? Idag er hun¹ maaskee paa Veien herind til Byen, og, jeg kan ikke negte det: jeg glæder mig til at see hende, trods Alt, hvad min Fornuft kan sige. Aar ere hengaaede uden inderlig Glæde og Livslyst for mig, disse Blade ere Vidner om min Jammerlighed i det sidste, jeg har bøiet mig tit derfor som for Sorg og Ulykke – eet kjærligt Blik [overstreget: fra] af Dig vilde bortblæse det Alt, ved Din Side vilde jeg være lykkelig i de samme Forhold, der nu ere mig tunge. Er Du da mere end et Menneske? – nei, men du kan kun ikke lide mig! Vidste Du hvilken Magt Du har udøvet over mig, vidste Du at selv mine bedste Tanker har jeg været fristet til at fornægte for maaskee •124• at tækkes Dig og Din Slægt bedre ved andre Ideer, andet Væsen! Dog, kjære Pige! det var Synd om Du forlangte det, det ville kun blive et daarligt Bytte, hver Fugl maa synge med sit eget Næb; Du gjør mig til en Stakkel, ikke saa snart er jeg ene før Du staaer for mig, al min Tanke, alt mit Haab vender sig til Dig, og er min Følelse for Dig reen og dyb og stærk, skal den da ikke holde ud, selv uden Næring og uden at gjøre mig klynkevern, om det saa var til jeg blev en gammel Karl. O, kunde jeg saalænge bevare Dit Billed, til Kinderne blev furede og Modet stækket og Sindet roligt, og da træde frem for Dig og sige: See, Louise! Ingen af os gav Verden, hvad vi begjærede, skjøndt det var ikke Meget; De var den Eneste jeg saae, til hvem jeg kunde binde mig. De var min Ungdoms Drøm, vil De ogsaa blive min Alderdoms Trøst? –

¹ Louise Neergaard (1816-1895).

16 januar 1823.
De første Ord jeg idag stils præ i Bøllwers Allice er: "Hvor
sandt er det ikke at vi kender ikke philosophere og til dig-
gældighed! Lidselskaberne er stærkere end alle Hærsomme-
ments. Vi maa forbunde os med dem eller de ville adde-
ge alle vore Theorien for Selubeherskelse. - Saadanne Hæ-
se for Skjæbnet ere vi, idet vi gaa fra System til System
- fra Plan til Plan. forgjæves søgende at skyde Lid-
skab og Long ind, idet vi glemme at de ere faste inden i
os, og vende tilbage til Spølsen som Aarstidene til Jordens."
- - - disse Ord slog mig, og maatte slaa mig ned
ind i disse Dage, men en anden Gang vil jeg tænke nærmere
og over dem, om Aftenen, naar jeg først er mig selv, om Da-
gen kjender jeg mig ikke altid igjen.
23 Jan.
Hvor kunde jeg skrive de stuyge Ord paa den forrige Side?
Idag er him maaskee paa Veien herind til Byen, og jeg kan
ikke nekte det: jeg glæder mig til at see hende, trods Alt,
hvad min Forsøft kan sige. Der ere hængende uden
indvoldig Glæde og Lids lyst for mig, disse Blade ere
vidnes om min samværelighed i det sidste, jeg har høiet
mig til derfor som for Long og Mlykke - et hjærtligt
Brev fra af Dig vilde berolige det Alt, ved din Lids vil.
De er bare lykkelig i de samme Forhold, der nu ere mig
tvinge. Er Du sa mere end et Menneske? - nei, men
Du kan kun ikke lide mig! Vidste Du hvilken Magt Du
har indvundet over mig, vidste Du et selv mine bedste
Tænker har jeg været fristet til et forsværge for maaskee

124 at takkes Dig og Din Slægt hedre ved andre Hæer,
andet Næsen! Dog, kjære Pige! Det var tyndt om Din
forlangte det, det vilde kunne blive et saarligt Bistte,
hvor Fingl maas sige med sit Næb. Du gjør mig til en
Stakkel, ikke saa snart er jeg ene for Din stæer for mig,
al min Tanke, alt mit blaab sender sig til Dig, og et min
Fæleer for Dig seen og dybt og stærkt, skal den da ikke
holdt ud, selv uden Næring og uden at gjøre mig klynke-
vorn, om det saa var til jeg blev en gammel Karl. O,
kunne jeg saalænge bevare Dit Billede, til hvordan blev
jærede i Modet stakket og Lindet ræligt, og da brer
frem for Dig og sige: See, Louise! Tager af se gav
Vorden, hvad vi begjærede, skjøndt det var ikke Meget;
Det var den Eneste jeg saae, til hvem jeg kunde binde mig.
Det var min Kongens Drøm, vil du ogsaa blive min
Aldersens Trøst? —

22 Jan Onsdag

Jeg har ijen seet hende, her hos min Moder! Hov var
hvin her, men hørt, neppe fik jeg talt et Ord med hende.
Jeg søgte hende forjæves, og kan ikke vente at see hende
mere, da hun kun bliver her i to Dage. O, Glæde! naar
kommer Du til dette Brygt? kunde jeg ikke seer selbt med
mæ, da jeg arbeides paa mit kjædeligste Billede. Istædt for
at være glad, stregter jeg mig: Duktigstuden for at jeg
ikke skal give Leugstuden Næm — I stjæler selv i. see. See
blikke jeg bruger til at klage for Papiret, hvad Tager
giver hørt. Naar jeg kommer hjem, troat of at møde og
informeret, og glæder mig til at lese eller drømme